

ת"פ 63152/09/14 - מדינת ישראל נגד ה, שרון שוישה, אביעד אלקובי

בית משפט השלום באילת

01 דצמבר 2015
י"ט כסלו תשע"ו

ת"פ 63152-09-14 מדינת ישראל נ' שוישה ואח'
תיק חיצוני: 300887/2013

בפני כב' השופט גל שלמה טייב
המאשימה: מדינת ישראל
נגד
הנאשם: 1. שרון שוישה
2. אביעד אלקובי

החלטה בעניין נאשם 1

טענה מקדמית לפי סעיף 149(4) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982

1. כתב האישום מייחס לנאשם 1 עבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**).

2. בשים לב לאופיה של הטענה אביא את עובדות כתב האישום, המיוחסות לנאשם 1, כלשונן:

א. ביום 27.06.2013, סמוך לשעה 14:30 הגיעו נאשם 1 ותמי אלקובי, שהינה אחותו של נאשם 2 (להלן - **תמי**) לבית העסק של זיוה מזרחי (להלן - **זיוה**) באזור התעשייה בעיר אילת (להלן - **העסק**).

ב. במעמד זה ביקש נאשם 1 לשוחח עם בעלה של זיוה, מר אהרון מזרחי (להלן - **אהרון**) אך אהרון לא נכח בעסק אותה עת וזיוה ביקשה מנאשם 1 כי ידבר עימה.

ג. במעמד האמור, לבקשתו של נאשם 1, נכנסה זיוה לרכבו, שם שהתה גם תמי. במעמד זה, סיפר נאשם 1 לזיוה, כי בנה, זאב מזרחי (להלן - **זאב**), תקף באלימות את תמי.

ד. באותו מעמד, איים נאשם 1 על זיוה בפגיעה שלא כדין בחירותו ו/או בפרנסתו ו/או בשמו הטוב

עמוד 1

של זאב באומרו: עכשיו תמי תצטרך הרבה כסף כדי להשכיר בית ולשקם את עצמה. אם לא תתנו לה כסף ותטפלו בה היא תלך למשטרה... אני מציע לך שלא תלכי לאירוע ותטפלי בה" והכל כדי להניע את זיוה לעשות מעשה.

3. שאר העובדות בכתב האישום אינן מיוחסות לנאשם 1, אלא לנאשם 2 בלבד.

3. בישיבה מיום 26.10.2015 עתר ב"כ הנאשם 1 לבטל את כתב האישום בטענה כי עובדות כתב האישום המיוחסות לנאשם 1 אינן מקימות עבירה וזאת בהתאם לסעיף 149(4) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן - **חסד"פ**). לטענת ב"כ הנאשם 1, גם אם הדברים המיוחסים לנאשם 1 נאמרו על ידו לא מתקיים היסוד העובדתי שבעבירה שכן פניה למשטרה אינה מהווה פגיעה "שלא כדין", כנדרש בסעיף.

אף באשר ליסוד הנפשי טען ב"כ הנאשם 1 כי הפסיקה הבחינה בין עצה שאף יכולה לפגוע בשלוות נפשו של האדם לבין איום, כמבחן העזר הינו "יכולת מימוש האיום". לטענתו לנאשם 1 אין יכולת לממש את האיום ולהגיש תלונה במשטרה, שכן לא הוא הנפגע ולכן מדובר בעצה.

4. בתגובתה ביקשה המאשימה לדחות את הטענה. לטענת המאשימה, טענת הנאשם 1 נעוצה בפרשנות יסודות העבירה וכתב האישום אינו נעדר רכיב חיוני להרשעת הנאשם 1 ככל שהעובדות יוכחו במשפט. לטענת המאשימה משקם פוטנציאל ממשי להרשעה על בית המשפט לאפשר למאשימה לנסות ולהוכיח את העובדות הנטענות.

5. בתשובתו לתגובת המאשימה חזר ב"כ הנאשם 1 על טענותיו והוסיף כי עבירת הסחיטה באיומים נשענת על עבירת האיומים ועל כן יש לבחון האם מתקיימים יסודות עבירה זו.

א. באשר ליסוד העובדתי טען ב"כ הנאשם 1 כי המבחן לקיומו של איום הוא אובייקטיבי ולא נבחן על פי תחושותיו של "המאשים". יתרה מכך טען כי אין די בקיומו של "איום" אלא נדרש שזה יהיה "שלא כדין" ופניה למשטרה גם אם היא פגיעה הרי שהיא מותרת בדין.

ב. באשר ליסוד הנפשי חזר על טענתו כי יש להבחין בין איום לבין עצה על פי מבחן העזר שנקבע בפסיקה ולפיו יש לבחון האם לדובר שליטה או השפעה על אפשרות התממשות של הפניה שעליה הוא מתריע. לטענת ב"כ הנאשם 1, אין באפשרות הנאשם לממש את האזהרה שכן אין באפשרות לפנות למשטרה בשם תמי ועל כן מדובר בהצעה שאינה בגדר איום.

דין והכרעה

6. עניינה של הטענה המקדמית הקבועה בסעיף 149(4) לחסד"פ "**העובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה**" היא כי גם אם יוכחו כל העובדות המפורטות בכתב האישום לא יהיה בכך כדי לבסס את הרשעת הנאשם בעבירה המיוחסת לו, שכן מכתב האישום נעדר רכיב "משמעותי" לבסוס העבירה (ראה י. קדמי **על סדר הדין הפלילי**; חלק שני הליכים שלאחר כתב האישום א', מהדורה מעודכנת, תשס"ט-2009 עמ' 1293 - 1294 (**להלן -קדמי**)).
7. כפי שהדגיש ב"כ הנאשם 1, היסוד העובדתי של עבירת הסחיטה באיומים כולל את רכיב "האיום" (ע"פ 5569/12 **אמיר אבו שבאטה נ' מדינת ישראל** (פורסם ביום 24.07.2013)).
8. תוכן האיום נבחן באמת מידה אובייקטיבית תוך התייחסות להקשר הכולל שבו נאמרו הדברים לרבות הנסיבות בהן נאמר הביטוי, הנסיבות בהן הוא נקלט ואף המסר שהיה גלום בו (ע"פ 3140/11 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) (30.04.2012) וכן רע"פ 2038/06 **שמואל לם נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו)).
9. הגם שאמירתו של נאשם 1, ככל שנאמרה, כי תמי תלך למשטרה יכול שתחשב כפגיעה "כדין", אני סבור כי אין מקום לבוחנה באופן המנותק ממכלול נסיבות האירוע, ולקבוע באופן גורף כי כל אמירה שכזו אין בה משום "פגיעה שלא כדין". האמירה צריכה להיבחן על סמך מכלול הנסיבות שאפפו את האירוע, וכן על רקע האמירה בכללותה בטרם ניתן יהיה להכריע בשאלה האם מדובר בפגיעה כדין אם לאו. יתרה מכך, מעבר לאמירה כי תמי "תלך למשטרה" מיוחסות לנאשם 1 אמירות נוספות ובכללן דרישתו לקבלת כספים, אשר לא ניתן להכריע אודות טיבן, בלא שיישמעו הראיות בתיק.
- כך הם פני הדברים גם באשר לטענת ב"כ הנאשם 1 כי אמירתו של הנאשם 1 היתה בגדר עצה ותו לא, שכן לא יכול היה לממש את האיום, בשים לב למבחן העזר שנקבע בהלכת ליכטמן (ע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) (06.09.1989)). יכולת המימוש של האיום צריכה להיבחן אף היא על רקע מכלול הנסיבות ובוודאי כשהמבחן אינו מצטמצם ליכולת השליטה על אפשרות התממשות האיום אלא די גם ביכולת השפעה, על מי שבידו השליטה לממש את האיום. בעניינו של נאשם 1, גם אם הוא לא זה שהיה אמור לפנות למשטרה, הרי שבשים לב לאמור בעובדות כתב האישום, לא ניתן לשלול כי הוא בעל השפעה על תמי.
10. במצב דברים זה, כאשר שאלת היסוד העובדתי והנפשי של רכיב האיום שבעבירה נדרשים לפרשנות, ולברור נסיבות אמירת הדברים, אין מקום למנוע מהמאשימה כבר בשלב זה של ההליכים לנסות ולהוכיח את טענותיה, כפי שעתרה לעשות בתגובתה לבקשה (ראה קדמי לעיל בעמוד 1295).

11. בשים לב לכל האמור, הטענה המקדמית נדחית.

ניתנה היום, י"ט כסלו תשע"ו, 01 דצמבר 2015, בהעדר הצדדים.